КОЛИ НЕ ПИШЕТЬСЯ ПРО ЗОРІ

Чомусь не пишеться про зорі,
Які тріщать в морозну ніч,
Мов холодом скувало горе,
Що стрілось з нами віч-на віч.

Тому й не пишеться про зорі,
Що їх сховала пелена,
Яка у хаті та надворі
Стоїть смердюча і хмільна.

І ми не слухаєм природу,
Шукаєм поглядом лихе,
Виводим все на чисту воду,
А нас потік брудний несе.

Он небо чисте і прозоре
Продовжує увись манить,
Підказує забути горе,
Запрошує життя любить.

Можливо, знову станем жити,
Без злості, поглядів косих,
Як перестанемо ділити
Всіх на своїх та на чужих?

Давайте спробуєм забути,

Лихе, що накопилось в нас,
Заставимо себе почути
З небес правдивий Божий глас.

Тоді відкриється нам небо
Бездонне, мирне, й у зірках,
Як мало нам для того треба,
Щоб бачити Чумацький шлях!

І знов захочеться писати
Про велич неба, вічність зір,
Бо прийде мир у наші хати,
Ти тільки сам у це повір.

Дата написання вірша: 2021-01-14